

ORGANIZIRANI ŽELEZNIČARJ

LETO II.

Izhaja dvakrat
na mesec.Naročnina četrt-
letno 12 dinarjev.Uredništvo in
upravnništvo:Ljubljana,
Turjaški trg 2
kamor naj se tudi
pošiljajo rokopisi.

Štev. 19.

SVOJE ZAHTEVE UVELJAVIJO ŽELEZNIČARJI LE V ENOTNI, RAZREDNO-ZAVEDNI ORGANIZACIJI.

Železničarski kongres.

(Strokovni problemi.)

(Nadaljevanje.)

Mi smo v prejšnjem pokazali na življenjsko potrebo enotnosti strokovnih organizacij in rekli, da te enotnosti ne smemo istovetiti s politično enotnostjo in še manj postavljati politično enotnost kot predpogoj za strokovno enotnost. Da je to pravilno, bo takoj uvidel vsak proletarec, čim si pravilno predstavi naloge strokovne in politične organizacije, kakor smo jih opisali v prejšnji številki. Strokovne organizacije so zbirališče mas za boj proti neposrednemu pritisku delodajalcev na naše žepe, proti pritisku, ki nas vse enako tlači, ne glede na to, da li pripadamo tej ali oni stranki, tej ali oni veri, tej ali oni narodnosti. Strokovne organizacije so torej združitev za čim uspešnejši odpor proti temu, kar se zadira v najbolj živo meso vsega delavskega razreda. Politična organizacija pa snuje velike načrte za socialne boje proletariata sploh in tu se naši vzori in naša naziranja lahko ločijo.

S tega edino pravilnega vidika za delavski razred pa moramo z vso odločnostjo obsoditi Bernotovo in Klemenčičovo organizacijsko teorijo, ki postavlja to vprašanje ravno na glavo. Ta dva čudna teoretika trdita: strokovno se lahko delimo, toda politično moramo biti vsi socialisti, češ »brez socializma ni komunizma in brez komunizma ni socializma.« Ta njihov izrek je zelo značilen za njuno teoretično konfuznost. Delavcu ne gre najprej ne za socializem, ne za komunizem, ne za klerikalizem, temveč za kos kruha — in za tega se borijo strokovne organizacije. Tako postavljanje vprašanja pa ni samo teoretično napačno, temveč tudi taktično, ker da se moramo boriti za kos kruha, čutimo vsak dan, da se je treba boriti za naš družabni ideal, pa se prepričamo še le v dnevnih bojih, še-le v bojih za kos kruha.

Taktika.

Kakor hitro smo spoznali in utrdili, da je enotnost železničarjev na strokovnem polju naša krvava potreba, se moramo takoj vprašati: katera pot nas najhitreje vodi, do te enotnosti, kako razlagati našim sodrugom to potrebo, kako pisati o nji, kako agitirati zanjo, kako priti do železničarskih mas, da jih privedemo v to enotno organizacijo, kako se obnašati nasproti kategorijskim in »žoltim« organizacijam, da prepričamo njihovo članstvo, da je rešitev iz revščine samo v enotnosti železničarske organizacije? Naše postopanje v teh vprašanjih bo naša taktika.

Sodrug, tu je potrebno predvsem eno: naš železničarski tisk se mora dosti več baviti z vprašanjem strokovne enotnosti, kakor se je dosedaj! Mi danes težko razumemo to vprašanje, ker ne poznamo celo vrsto drugih vprašanj in izkušenj svetovnega proletariata na strokovnem polju. Mi še posebno težko razumemo potrebo enotnosti, ker smo zamudili v preteklem času razpravljati o takozvani »enotni fronti proletariata.« Kdo ve pri nas, kaj je »enotna fronta proletariata« in vendar je bila to prva etapa k strokovnemu edinstvu! Pri nas delavstvo še vedno misli, da pomeni »enotna fronta« različne kompromise za volitve in druge take kravje kupčije. To so važne stvari in o teh bo treba še dosti govoriti.

Poleg tega bo moral naš list mnogo,

mного govoriti o najrazličnejših dnevnih vprašanjih in pojasnjevati naše socialne uredbe ter primerjati jih z enakimi drugih držav, da bodo železničarji videli neobhodno potrebo enotnosti, da se bodo prepričali, da se do boljših socialnih zakonov in do boljših razmer da priti samo z enotno in močno organizacijo. Govoriti bo treba o službeni pragmatiki, o plačah, o pokojninah, o starostnem zavarovanju, o vpokojitvah, zakaj morajo nastavljenici čakati tri leta, da dobe pokojnino po novem, zakaj je ta nova pokojnina že razveljavljena itd. Z drugimi besedami: mi moramo železničarsko maso zopet zainteresirati za njeno kardinalna vprašanja ter jo dvigniti iz te splošne otopenosti, v katero je padla v teh dolgih letih črne mizerije.

Potem je treba postaviti jasne parole za edinstvo in jih goniti tako dolgo, da postanejo vsakemu železničarju kri in meso. Seznaniti bo treba naše železničarske mase s parolami za strokovno enotnost drugih dežel. Parola: »En obrat, ena organizacija!« mora postati železničarski pozdrav mesto avstrijskega »servus«.

Prirediti pa bo treba tudi javne diskusije železničarjev vseh barv in vseh različnih organizacij. K takim diskusijam bo treba vabiti vse železničarje in vse njihove organizacije, naj si bodo one razredno, klerikalno ali nacionalistično orientirane. V takih diskusijah bi se vkresala marsikatera iskra in marsikateremu bi se posvetilo po zamazano kapo.

Poskusiti bo treba postaviti energične mešane agitacijske odbore tudi med takimi organizacijami, ki danes še niso zastopane v takih odborih. Treba bo skrbeti za agitacijski material tem odborom.

Kjer pa se ne da postaviti odbor, tam je treba razpusti v gosto mrežo osebno agitacijo. Vsak član enotne organizacije mora biti tudi agitator za strokovno enotnost. S tem bo naša organizacija oživila, postala aktivna. Dolžnost vsakega člana je, da pridobi vsaj enega novega.

Posebno pa je treba še obdelati vprašanje, kako agitirati za enotnost med člani takih organizacij, ki ne priznavajo razrednega boja. Veliko pozornost je treba pokloniti zlasti agitaciji med železniškimi uradniki. Sodrug, današnji uradnik ni več predvojni uradnik! Razpad kapitalizma je prizadel v prvi vrsti uradnika. Pomnoževanje papirnatih denarja mu je požrlo prihranke in dedščine in on je gospodarsko čisto bolj pritisnjen, večji revež kakor delavec. Tega ne smemo prezreti! In ako caplja danes še z različnimi nacionalističnimi in verskimi organizacijami, se godi to iz dveh vzrokov: prvič, ker je pod strogo kontrolo kapitalističnih valptov in mu za vsako delavstvu simpatično kretanje pretiže neznosne šikane, drugič, ker je zaostal v socialni vzgoji in se še ne more otresti različnih malomeščanskih predsodkov. Toda on je na potu spregledanja, on danes simpatizira z nami, on uvideva, da bo vsaka zmaga delavstva tudi njegova zmaga. Mi, z naše strani pa nujno rabimo uradništvo za svoje boje. Mi brez njega ne moremo, vsaj ne lahko, zato moramo napraviti vse, da se jezovi med nami podro, da se kategorijski predsodki odstranijo. Tu mora veljati predvsem pravilo: »Lepa beseda lepo mesto najde.« Mi moramo biti z uradnikom vljudni in prijazni — seveda nikoli pa suženjsko udani! Delavec mora biti samozavesten, ne sme gledati

uradnika gor, kakor bi le-ta bil njegov bog, ker takega delavca uradnik ne spoštuje. Ne sme pa tudi gledati nanj z visokega, s sovražnostjo, ker ga s tem odbija. Delavec mora gledati v uradniku sotrpina, ker to je današnji uradnik, pa če se tega zaveda ali ne. In v službi se najde sto lepih prilik, da se delavec in uradnik zblížata, ako to eden ali drugi zna in razume. In dolžnost je vsakega v naši organizaciji organiziranega delavca, da agitira tudi med uradništvom!

Približno isto velja tudi z ozirom na delavstvo, organizirano v »žoltih« in klerikalnih organizacijah. Teh delavcev ne smemo radi tega ne sovražiti, ne zasmehovati. Mi moramo biti z njimi ljubeznivi, prijateljski, možati! Pomagati jim kjerkoli mogoče, da uvidijo, da jim hočemo dobro in da smo jim zvesti sodruzi. Poleg tega pa jim moramo ob vsaki priliki razlagati potrebo enotnosti strokovne organizacije. Dokazovati jim je treba, da smo delavci res razred zase (seveda pravilno in ne kakor smo to delali dosedaj!). Dolžnost vsakega našega člana je, da si take delavce naravnost išče, da hodi z njimi na izprehod, v kavarno, v gostilno ali k njim na dom.

Sploh: v organizaciji je treba postaviti pravilo, da mora pridobiti vsak član vsaj še enega drugega. Dokler tega ne napravi, ni pokazal še svoje razredne zavednosti!

Pri agitaciji se mora še posebno nastopati proti takim smešnim, a za strokovno neizsolane delavce zelo vabljivim teorijam, kakor je Bernot-Klemenčičev »novosindikalizem« in pa klerikalno in nacionalno »stanovstvo«. O teh oblikah organizacij bo treba še posebej razpravljati, da se da članstvu v roke material za pobijanje takih stremiljenj. Bernot-Klemenčičev »novosindikalizem« ni med Slovenci nič novega. S podobnim konfuzijami je nastopal pred par leti v Italiji (zlasti v Idriji) tudi neki zmešan Godina. Skodljivi pa so taki pojavi zlasti radi tega, ker morajo take organizacije same po sebi v kratkem času razpasti in ker s tem strahovito razočarajo idealno delavstvo. One mu ubijejo veselje in voljo za vsako poznejše resno delo.

Potem pa vprašanje kolportaže in pridobivanja naročnikov »Organ. železničarja«. Sodrug, naše glasilo je naše najmočnejše bojno orožje v tej dobi, toda to pa le tedaj, če ga železničarji dobijo v roke. Če pa list ne pride med železničarje, potem ga mi zaman pišemo in je brez učinka. Kongres mora postaviti v dolžnost vsakemu članu, da naše glasilo širi! »Org. železničar« mora tudi med nečlane, med indiferentneže, med žolto in klerikalno orientirane železničarje — in ravno tja! Seveda! To pa je mogoče samo tako, da postane vsak naš član kolporter in nabiralec novih naročnikov!

Ujedinjenje železničara.

Pod ovim naslovom donio je zagrebački »nezavisnik« »Organizovani Radnik« u broju od 24. IX. o. g. članak, u kojem se žučno oborio na ujedinjenje železničarskih klasnih organizacija, a napose na rad Akcionog Odbora, koji se trudio oko izvršavanja zaključaka nekoliko zajedničkih konferencija za postignuće jedinstva, a napose prostački se okomio na zaključak tog Odbora od 12. IX. o. g., kojim se riješio sazvati Kongres Ujedinjenja za 24. i 25. okt. o. g. Pored ostalih lažnih i nesmišlenih podvala u ovome članku nalazimo i ove: »Savez železničara u Zagrebu i Pravovarstvena železnička organizacija u Ljubljani, ne misle ozbiljno na ujedinjenje.« »Socijalpatrioti i jedan dio Slovenaca radili su

po direktivama svojih organizacija.« To bi imalo da znači, da su direktive članstva napadnutih organizacija bile protivne ujedinjenju. Nu na to odmah odgovara sama »nezavisna« organizacija u istome članku i veli: »12. IX. o. g. održao je Akcioni Odbor sjednicu, na kojoj je zaključio, da se održi Kongres Ujedinjenja 24. i 25. oktobra o. g.« Ova odluka je donijeta bez učešća delegata Saveza Radnika Metalne Industrije i Obrta Jugoslavije i Saveza Saobraćajnih Radnika u Akcionom Odboru. Dakle, najprije podmeću, da ne mislimo ozbiljno na Ujedinjenje, a kad predstavnici tih istih organizacija zaključuju saziv Kongresa Ujedinjenja, da bi se Ujedinjenje zaista i ostvarilo, onda nam vajni »nezavisnjaci« podmeću opet, da je Kongres sazvan samo »za opsjeniti prostolu naivnih radnika«. Ako saziv Kongresa Ujedinjenja ne znači odlučan i iskren, pa i najozbiljniji rad na Ujedinjenju, e, onda mi uopće neznamo više što bi trebali da radimo, da našu iskrenost iskažemo i sa njima Ujedinjenje postignemo.

Dalje, opet, ovako podvaljuju: »Formiranje Akcionog Odbora ove dvije organizacije (Savez i Pravovarstvena) shvatile su, da je Akcioni Odbor neko autonomno i neprikosnoveno tijelo od organizacija, koje ulaze u obzir za ujedinjenje«. Odmah iz toga ovu povalu ovako demantuju: »Socijalpatrioti i jedan dio Slovenaca radili su po direktivama svojih organizacija. Oni su stvarali zaključke po svim pitanjima u svojim organizacijama, pa ih donosili i nametali Akcionom Odboru.« Dakle, u Akcionom Odboru radili su predstavnici Saveza i Pravovarstvene najispravnije, po uputama svojih organizacija i članstva. Članstvo hoće ujedinjenje i oni su se zanj zalagali. Pa opet nastavlja: »Delegatima SRMIJOJ i SSTRJ iz Niša u Akcionom Odboru stalno su sugerirali, kako je Akcioni Odbor neko autonomno tijelo, koje treba da sprovede ujedinjenje«. Dakle, Socijalpatrioti i drugovi Slovenci htjeli su i radiji su se, da bi Akcioni odbor radio na ujedinjenju. A što su oni radili u Akcionom Odboru i kako su oni smatrali njegovu dužnost: samo to, da Akcioni odbor ništa ne radi i Ujedinjenje ne sprovede. Kako sami ljepo otkrivaju svoje skrivene karte.

Dalje predbacuju Akcionom Odboru, da nije ništa radio, nije raspravio Pravila ni Pravilnik za buduću organizaciju, što je jedna ordinarna neistina, jer Pravila i Pravilnik su temeljito raspravljeni u redovima Saveza i Pravovarstvene, ali zato nikako po predstavnicima Saveza radnika metalne industrije i obrta te Saveza saobraćajnih radnika u Nišu, koji su rasprave po tim pitanjima u Akcionom Odboru izbjegavali i ignorirali. Tome za dokaz najbolje služi njihovo mizerno držanje na Konferenciji Akcionog Odbora od 16. avgusta o. g.

U članku se najviše udarilo na zaključak od 14. juna, da će ujedinjena organizacija pristupiti u članstvo Ujedinjenog Radničkog Sindikalnog Saveza, koji se, voljom i težnjom svega klasno-svjesnog radništva ove zemlje, privodi u život 10., 11. i 12. oktobra o. g. I ako su kod donošenja ove odluke najpunije učestvovali i oni, saglasili se s njome, ipak ih ni najmanje nije stid u tome članku napisati i ovo: »Ovakova odluka... jasno govori, da njima nije stalo do iskrenog i zdravog Ujedinjenja.« Dakle, ako se ujedinje sve železničarske klasne organizacije u jednu, pa onda jedinstveno pristupe u jedinstveni radnički sindikalni forum, to za njih nije »iskreno i zdravo ujedinjenje.« A molimo Vas, recite nam, kako i na koji način da se postigne »iskreno i zdravo ujedinjenje. Ako smo protiv ujedinjenja, Vi nas napadate, ako smo, začinite to isto, a kad pregnemo da ujedinjenje i oživotvorimo, onda bježite i opet nas napadate. Ali da: ne pada sneg da pomori svet, već da svaka zverka pokaže svoj trag: tako i Vi. Bježite, ali traga ne možete sakriti. Otkrivajte ga sami, evo, ovim: »Mi upozoravamo drugove železničare, da ne nasjedaju ovim ljudima (Savezu i Pravovarstvenoj), već neka pregnu svim silama na snaženju svoje organizacije — Saveza radnika metalne industrije i obrta. — Tim ste nam rekli sve. Na ujedinjenje klasnog železničarskog pokreta ne mislite, niti ste do nanes najaj »iskreno i zdravo« mislili. Vi ste varali nas, Akcioni Odbor i svoje članstvo. Ovimi Vašim člankom Vi ste se konačno raskrinkali i mi Vas vidimo onakovima, kakovi zaista jeste. Neprijatelji i grobari klasnog železničarskog pokreta u ovoj zemlji, isto ste ono što i nacionalni, sluge zla poslodavca. M-d'utim, mi smo uvjereni, da vas u ovim vašim pregnućima nitko neće slijediti, i ovakova pregnuća vode vas u vašu neumitnu propast. Smrt tebi od tebe samog — Izraelu. Korene.

Tko je protiv ujedinjenja!

I ako je ujedinjenje željezničarskih klasnih organizacija jedna nasušna i neodložna potreba, i ako je ono duhovno i organizacijsko već sazrelo, ipak ima ljudi i klika, koje ga neće i ometaju. Klika i pojedinci su ti koji rade protiv ujedinjenja, a željezničari, svi od reda, svoje ujedinjenje najiskrenije žele. Mi odlučno vjerujemo, da će željezničari biti ostvareni u toliko prije, jer je stapanje njihovih organizacija i organizovanje njihovo jedan od prvih preduslova, da bi postali iole sposobni za borbu i borbom popravljali svoje miserno stanje. Razejepani oni mogu samo da i nadalje propadaju.

I ako, dakle, ujedinjenje željezničarskog klasnog pokreta ne može biti spriječeno ipak je nužno, da za vremena ukažemo prstom na one, koji su protiv ujedinjenja i zatiru mu pravi put. Rekosmo, da ujedinjenje naše ne može biti spriječeno, pa zato oni, koji misle i pokušavaju da ga spriječe, to čine radi potpunog nepoznavanja željezničarskih klasnih potreba ili pako to čine radi svoje prirodne naklonosti za zločinstva, čime, u ovome slučaju, u jakoj mjeri oštećuju naš željezničarski proletarijat. I u koliko više samo ujedinjenje kroči ka svojoj konačnoj fazi sa punim izgledom na uspjeh, u toliko više i jače iskaču ovi zločinci na površinu i trude se, da svojim podmetanjem, klevetanjem i lažima ujedinjenje spriječe, a ako to ne, da ga barem odlože u neizvjesnost. Ovom zgodom moram i ovo spomenuti: ti zločinci, koji imaju namjeru naše ujedinjenje spriječiti, nisu željezničari, već izvan njih. Vrlo je mali broj takvih željezničara, koji bi ove zločince htjeli slijediti.

Savez željezničara i Pravovarstvena organizacija već godinama se trude, da postignu ujedinjenje željezničarskih klasnih organizacija. Njihovim zaslugom uspjelo je u nž konferencija i sastanaka pitanje ujedinjenja pokrenuti sa mrtve točke i privesti ga do samog Kongresa ujedinjenja. Njihovom zaslugom razkrinkane su nacionalne organizacije u svojoj nečasnoj ulozi službenja poslodavcu, njihovom zaslugom ugušeni su svi protivnici ujedinjenja. Ove organizacije i uz saradnju svijih ostalih drugarskih organizacija koje se u tim nastojanjima sa njima slažu, treba da ovim putem prosljede i ne smiju se dati smesti u svojim plemenitim nastojanjima. Smjelo i neustrašivo treba da idu svome cilju, gazeti lijevo i desno sve one, koji nisu voljni, da ih slijede i zabijaju nož ujedinjenju.

Kad smo pod konac prošle godine i sve do svršetka prve polovice ove godine održavali niz konferencija, na kojima smo raspravljali pitanje ujedinjenja, sa istih su stalno izostajali predstavnici »nezavisnih« organizacija iz Hrvatske i Srbije. Tek 14. juna, nakon žive naše agitacije u redovima tih organizacija bila su vodstva njihova prinukana na saradnju. Još par dana pred samu konferenciju pokušalo je vodstvo »nezavisne« organizacije u Zagrebu, da pisanjem u svojoj štampi približavanje svojeg članstva i saradnju oko ujedinjenja spriječi. Ali nije uspjelo. Članstvo se je konferenciji odazvalo i na njoj aktivno i iskreno saradnjivalo. Vodje njihove, međutim, nisu bile iskrene. Ne uspjajući u ometanju konferencije oni su posle nje, u zatišju i podlo nastojali, da uspjeh zajedničkog rada i samo ujedinjenje osujeće. Evo to me dokaza: konferencija od 14. juna riješila je, da se ima osnovati jedna jedinstvena željezničarska klasna organizacija, a na posliću iste ima da radi Akcioni Odbor, koji je konferencija izabrala. Taj Akcioni Odbor počeo je da radi na sprovođenju zaključaka konferencije i čim je više prelazio na pozitivan rad, u toliko je saradnja predstavnika tih »nezavisnih« organizacija postajala labavijom, dok se konačno nije pretvorila u saboterstvo. Pojedini članovi Akcionog Odbora, predstavnici Saveza Radnika Metalne Industrije i Obrta te Saveza Saobraćajnih Radnika, za rad i dužnosti ovog odbora slabo su marili: na sjednice dolazili su najviše nepripravni, demisionirali, dok konačno nisu sa rada u Akcionom Odboru sasna izostali. Pored ove sabotaze u Akcionom Odboru i paralelno sa njom vršeni su i napadi za zajednički rad u njihovoj štampi i sastancima, sabotirani su i svi oni zajednički pothvati. Najljepši primjer pruža nam njihovo bježanje od zajedničkog nastupa prigodom izbora za Bolesnički Fond, a oni u Srbiji u ovu zajednicu nisu ni mislili ulaziti.

Evo, utvrđivanjem ovih činjenica, kojih ma još i više, nepobitno je dokazano, tko neće ujedinjenja i tko radi protiv ujedinjenja željezničarskih klasnih organizacija. Oni su bili neprijatelji Ujedinjenja prije konferencije od 14. juna, oni su to ostali i poslije. Čući i otvoreni protivnici Ujedinjenja postali su napose sada, kada je sazvan Kongres Ujedinjenja. Sada više nemaju kud i nemoć, im je i nadalje skrivati svoje prave namjere, da im do Ujedinjenja nije ni stalo i da će ga i u buduću spriječavati. Sve ovo, pako, nije inicirano voljom i raspoloženjem članstva u tim organizacijama, već drzovitim djelovanjem neželjezničara, partijskih klikaša, kojima su nekolicina željezničara samo žrtve za ovaku nisku rabotu. Uslijed ovakvog njihovog rada članstvo ih listom ostavlja. Osim zavedenih privrženika oni u svojim redovima više nikoga nemaju, pa i ovo malo je ovakim radom osuđeno na svoje potpuno rasulo. Sve što je nevaljalo, mora da nestane.

Mi smo ukazali na one, koji rade protiv ujedinjenja. Ukazali smo zato, jer nas željezničari iz dana u dan pitaju: pa kad ćete se jednom ujediniti, kad će biti Kongres Ujedinjenja i td. Sad je na njima, željezničarima, da ovim nevaljalima sude. Najbolje će ih osuditi onda, ako ove zločince i neprijatelje Ujedinjenja iz »nezavisnih« organizacija izbace i mimo njih Ujedinjenje izvrše, ili, ako se to ne može, da ostave članstvo u tim organizacijama i udju u članstvo onih organizacija, koje ka Ujedinjenju teže i voljne su, da na zajedničkom Kongresu 24. i 25. oktobra

o. g. sa dosadanjem pocerpanošću likvidiraju. Posle Kongresa Ujedinjenja više nema ujedinjenja. To se pitanje sa Kongresom Ujedinjenja mora skinuti s dnevnog reda. Posle Kongresa Ujedinjenja može samo da nastupi bespoštedna borba prema svima i svakome, tko se pokazao neprijateljem željezničara u tako odsudnim časovima. O tome neka vode računa svi, koji imaju poštene namjere u klasnom željezničarskom pokretu. U korist željezničara je samo onaj rad, koji nas približuje i sjedinjava, koji nas upućuje na zajednički Kongres Ujedinjenja, a sve ostalo vodi u propast. Željezničari, pozivam Vas, da podijete samo ovim — korisnim putem.

Franjo Kmet.

Enotna željezničarska organizacija.

Tri besede samo in kak pomen imajo. Ali je res že konec Golgote?

Beseda: enotna, vpliva in navdušuje že skoraj obupane željezniške trpine, kot jutranja zarja, ki meče solne žarke daleč pred seboj. Še pred kratkim je bilo sicer razredno zavednih in prepričanih drugov, ki niso verjeli svojim očem in svojim ušesom, ker so že preveč obupali. In danes se udeležuje želja in trdna volja vseh onih, ki vedo ceniti organizacijo, ki vedo, da brez organizacije ni dandanes ničesar na svetu. Posameznik je nič in množica je vse! Enotnost nam je potrebna kot ribi voda, je naš življenjski pogoj, ki imamo enake interese. V »Organiziranem Željezničaru« je bilo že dovolj povedano, zakaj hočemo enotno organizacijo, namreč zato, ker se moramo enotno braniti proti enotnemu izkoriščanju.

Naš delodajalec je samo eden in je tedaj enoten. Nič ne spremeni na dejstvu, če imamo delodajalca v obliki države, on je vseeno enoten in on se ravna popolnoma po načelih modernega kapitalizma, ki ne vprasa ali so pogoji za željezničarje pravični, ali morejo uslužbeni s svojo plačo pošteno živeti ali ne, ampak on se vprša ali more ali ne more večje plače dati in se postavlja na princip trzne cene delovne moči. Ako je tedaj dela malo, a delavcev mnogo, tedaj je za delodajalca dobro, tedaj on plača malo in njemu ostane večji profit. To je princip delodajalca posameznika, je princip akcijske družbe in je princip tudi države, dasi se poslednja ne bi smela tega principa držati, pač pa bi morala imeti pred očmi samo dobrobit državljanov in to so tudi željezničari. Željezničari smo torej izkoriščani enotno in po principih celokupnega kapitalizma. Današnji družabni red ima zelo stroga pravila, ki se natančno izvajajo po celim kapitalističnem svetu. Na žal je mnogim proletarcem težko pojmiti najbolj enostavne stvari. Da sta n. pr. samo dva razreda ali dve vrsti ljudi na svetu, to je ljudi, katerih interesi so si nasprotni in ki bijejo boj za obstanek, jim je težko dopovedati. Celo naobražen in inteligenten uradnik ne more tega razumeti, on ne more ali pa noče razumeti, da je tudi on objekt izkoriščanja, ravno tako kot vsak drug delavec. Gotovo, da je pred začetkom modernega kapitalizma imela beseda — uradnik mnogo višji pomen, kot ga ima dandanes. Moderni kapitalizem ne dela izjem, on izkorišča vse kar mu je na razpolago za pridobivanje, pa naj si bodo to mrtvi stroji ali pa živa bitja. V izkoriščanju smo torej vsi člani enega in istega sistema, če ravno se ti člani dele v važne in važnejše. Dasi so važni vsi, toda en del kapitalist lažje dobi kot drugi. In vendar so vsi člani izkoriščani. Uradnik si domišlja, da on izjemo dela, pa se silno moti. Tudi se moti, kadar misli, da bo on izjemo tvoril, če se bo laskal in dobrikal kapitalizmu ter mu roke lizal. Uradniki po veliki množini se tvorijo janičarje kapitalizmu in ni dovolj, da sami slabe s svojim nastopanjem delavski razred, kateremu tudi oni pripadajo, ampak še ročne delavce skušajo odtegniti od prave organizacije, ki ima namen braniti skupne interese.

Velik del delavskega razreda se ne zaveda svojih pravic in dolžnosti napram samemu sebi in svoj lastni razred izdaja, med tem ko zopet drugi del se odteguje od obrambnega boja: to so takozvani indiferentni delavci, ki so »zadovoljni« ali pa — »pridni«, kakor jim pravijo kapitalisti. Ti delavci bi sicer tudi radi imeli boljše življenjske razmere, ampak te bi jim naj le drugi izbojevali, oni bi se potem samo lepo k polni skledi vsedli. Zato je delavski razred slabši, dasi številčno daleč nadkriljuje kapitalističnega.

Organizacija kapitalistov tvori enotno fronto proti delavcem in nima dezertarja ali izdajalcev kakor jih na žal ima delavski razred, ki se bojujejo v sovražnih vrstah proti samemu sebi. Zato mora delavski razred bojevati boj ne samo proti kapitalizmu kot takemu, ampak v prvi vrsti proti izdajalcem delavskega razreda, t. j. janičarjem in proti lenim ali indiferentnim. Zveza nacionalnih željezničarjev je zveza janičarjev. Tega imena se ona ne bo otresla, pa naj še tako breca in otepa. To tem lažjogospodom nič ne pomaga, ker dejstva so močnejša od vsega kričanja. Naloga enotne organizacije je in bo, da bo res zapeljane spravila na edino pravo pot.

Vprašanje, kakšna naj bo naša nova organizacija — ki je pa v renici stara — se meni zdi čudno dasi ne popolnoma nerazumljivo. Temelj smo že postavili in to je: razredna. Dobro. Toda taktika? No, moj bog. To se razume, da mora biti taktika dobra, prava taktika. Več pravic ne bomo imeli kot bomo imeli moči. Bolj ko bo organizacija popolna, več bomo dosegli in lažje.

Organizacija mora biti na zunaj absolutno enotna in ne sme eden vleči na levo, drugi pa na desno. V notranjosti so lahko različna mnenja, toda sklepi se morajo respektirati. Manjšina se mora podvreči večini in se ne

sme trpeti rebeliranja, terorizma ali pučizma. Harmonija in disciplina sta potrebni. Vladati mora bratstvo, enakost in svoboda, katere pa se ne sme napačno razumevati ali uporabljati.

Eno vprašanje, ki n. pr. ni pred vojno igralo nobene vloge, je na žal po vojni postalo navidezno najvažnejše; to je: vprašanje, ali naj bo organizacija politično popolnoma nevtralna ali ne. To vprašanje je nastalo samo zato, ker se je proletarijat politično razbil na dve struji. Naša željezničarska strokovna organizacija ni bila pred vojno politična, ona je bila strokovna in jo tudi nihče ni impretiral za politično. Seveda so bili željezničarji po veliki večini socialisti, ki so bili ob enem člani politične organizacije. Toda na strokovnih shodih smo govorili samo o strokovnih zadevah.

Če pa je bilo potrebno politično nastopiti, tedaj pa je politična organizacija sklicala shod in razume se, da željezničarji niso bili nasproti istemu indiferentni, ampak oni so bili pravi pionirji socializma. Ali v odločanju v svoji strokovni organizaciji so bili popolnoma avtonomni in jim nikdar ni strankar komandirala, kdaj naj eventualno vstopijo v boj, ali kdaj naj neha. In tako bo moralo biti tudi v bodoče. Ampak, jaz sem na konferenci v Ljubljani dne 22. marca 1925 izjavil, da se ne da politika popolnoma ločiti od strokovnih nalog. Vedel sem, da bodo to zvezarji pograbil kot lačen pes kost, toda ker mi je demagogija zoperna, zato sem govoril odkritosrčno, ne glede na to ali se to nasprotnikom dopade ali ne. Pojm politika je strašno raztegljivo. Popolnoma irelevantno je, kako nas kapitalisti in njihovi podrepani titulirajo, ali nam pravijo socialpatrioti ali komunisti, ker uspeh ne odvisi od tega, kako se kdo piše, ampak, kako kdo dela. Zato tudi mi zvezarje presojamo po njihovem delovanju in ne po tem, pod kakšnim imenom nastopajo. Mi ne moremo več kot toliko, da povemo prijatelju in nasprotniku, da kot željezničarji stremimo po zboljšanju naših gnilih razmer, a kot proletarji v obče se hočemo bojevati za vsimi ostalimi trpini proti izkoriščanju od strani kapitalizma, za enakopravnost vsega ljudstva, za enake dolžnosti in enake pravice vseh. Ako je to zvezarjem politika, pa naj bo. Sicer pa se da tudi še v ožjem smislu besede govoriti o politiki. Mi željezničarji smo obenem tudi državljani, tako kakor so kmeti, trgovci, obrtniki, advokati, borzjaneji itd. in imamo tudi pravico se zanimati, ravnotako kot vsi ostali za to, kaj se n. pr. sklepa v naši skupščini, katero tvorijo poslanci tudi od nas izvoljeni, ki odločajo o naši usodi, ki sklepajo o pragmatikah in o proračunih. Naš delodajalec je na primer politik. Vse, kar se v parlamentu dela, je politika. Ako se hoče n. pr. novo pragmatiko izpremeniti, tedaj je tudi v tem gotova politika, ako se bavijo gotovi krogi z vprašanjem redukcije draginskih doklad, med tem ko željezničarji z dosedanjimi ne morejo pošteno izhajati, je to politika. Ako mesar po ceni živino kupi, pa drago meso prodaja je tudi politika. Če se zvezarji svojim višjim hlinijo, da bi se jim bolj prikupili, je seveda tudi politika. Vse je politika. Še več: spekulacija je! Zaradi tega se kar nič ne bojmo te preklicane politike, ampak pogledimo dejstvom v oči in ne igravimo neumnih Argustov.

Ako bodo hoteli željezničarji kaj uspehov doseči, se bodo morali zanimati za dogodke na vseh poljih javnega življenja in ne glave tistati kot tič moj v pesek pa reči: to in to se nas ne tiče. Pred vsem moramo dobiti vsa stara prava nazaj in potem še dolgo ne bo konec našega dela.

Zato pa pozdravljamo zedinjenje, ki pa mora biti popolno in trajno. Ako je naša prošlost skaljena, tedaj ne glejmo nazaj, glejmo naprej v bodočnost, ki bo prinesla proletariatu rešitev, a učinimo se ob preteklosti.

Živel kongres zedinjenih željezničarskih organizacij Jugoslavije. A. B.

»Organizovani Radnik« in naša konferenca v Zagrebu za priprave kongresa.

»Organizovani Radnik« je napisal dolg članek, v katerem ne dolži »enega dela« Slovencev, željezničarjev nič manj, kakor da z nekaterimi drugimi organizacijami ne mislimo resno z zedinjenjem željezničarskega proletariata. Očita nam, da nismo v akcijskem odboru za zedinjenje pripravili potrebnega materiala. T. j. novih pravil in pravilnikov za zedinjenje in sklicanje kongresa ter da smo slabo obvestili nekatere organizacije, posebno »Savez radnika metalne industrije i obrta« in »Savez saobraćajnih radnika«. Negleda na to, da je ta poslednji očitek popolnoma neutemeljen — o tem na drugem mestu — moramo konstatirati, da je razjarjeni pisec sploh neverjetno slabo poučen o naši situaciji in o delu v akcijskem odboru. To je dovolj žalostno, toda končno se nam to ne dogaja v prvi, da so sodrugi v Beogradu zelo slabo poučeni o naših stvarih v Sloveniji. Da se je pisec članka v »O. R.« nekoliko bolj zanimal za naše delo za zedinjenje — in to je bila njegova prokleta dolžnost! — bi bil prihranil sebi nepotrebno delo in očitke in nam odgovor ter vedel, da smo Slovenci — ne samo »jedan deo«, temveč vsa naša organizacija! — napravili ravno to in samo to, kar smo mogli napraviti v tej težki situaciji. Vedel bi tudi to, da smo napravili to ravno radi tega, ker smo resni in ker prav resno hočemo enotnosti in ne samo manevarov. Na nova pravila smo mi kajpada mislili in to že dosti prej kakor člankar v »O. R.«, toda ta pravila je ministar tudi že odbil in zato smo poiskali edino pot k enotnosti, ki nam je še preostala. Toliko v pojasnilo za sedaj. Več bomo

našemu kritiku povedali morda na drugem mestu. Svetujemo pa mu že sedaj, naj naše delo za strokovno enotnost odslej nekoliko pazljivše zasleduje, da ne bo delal takih nepotrebnih skokov v temo in da naj nam s svojim resnim delom v »O. R.« pomaga in lajša našo težavno akcijo za vpostavitv enotnosti razredne željezničarske organizacije.

Pomen strokovnih organizacij.

Če pogleda delavec gospodarja in delodajalca, pa bode videl, da je vsak tovarnat, obrtnik in celo vaški bogataš organiziran v Zvezi industrijcev in ti v trustih, kartelih in vsi skupaj pa v bančnih koncernih; poleg tega pa je organiziran še v svoji politični stranki. Gospodarsko so organizirani vsi tam, nikdar se ne pripravajo med seboj za verske in narodne ideale, vsi skupaj se razumejo, da je treba na tem svetu čimbolj udobno živeti, to pa dosežejo le takrat, če enotno in organizirano izjemajo vsak po svoje, vsi pa po načrtu in enotno.

Politično se pripravajo medsebojno po časopisu radi lepšega, da imajo večji uspeh na notranjosti. Delavec pravi: vidite, kake razlike so med gospodi! Ta ima prav, ko se navdušuje za nebesa, drugi pa tudi, ko se navdušuje za domovino. Delavec pa čisto pozablja in to stalno, da bi moral v delavskih vrstah napraviti isto razpoloženje, kadar se gre za njegov razred, ko bičajo delavca s škorpionji, z narodnostjo in s hudičem, kako je buržuazija solidarna med seboj v svoji prokleti zagrizenosti napram delavcu in kako takrat pozabi na vse strankarske razlike, takrat so edini vsi: tepi in mlati po delavskih grbah skupno, ker gre za njihov žep, za zlato tele. Učimo se od njih in videli bomo, da nam ne bo škodovalo.

Na ozemlju Slovenije pa je več kot 200.000 delavcev raznih strok, v celi državi čez 1.200.000. Samo željezničarjev je okrog 60.000, v Sloveniji okrog 18.000, ali komaj vsaki deseti je organiziran. Onih ne štejemo, ki so svoji prokleti brambci! Ni čudno tedaj, da se v takih razmerah in kaosu slovenskega delavstva delodajalec igra z delojemalcem, da odpušča, kadarkoli hoče, ga plača, kolikor hoče, ga šikanira, kolikor mu drago. Pogledajte digne in plače, pa boste videli to-le: Delavci in uslužbeni, ki so organizirani in to dobro organizirani, imajo razmeroma boljše plače, kot delavci, kjer ni organizacije.

V Sloveniji je od nekdanj proletarijata zelo napredovala, tako, da je tu že precej industrijskega proletariata. Vaški poluproletariat prihaja vsled brezposelnosti v industrijska mesta in se popolnoma proletarizira ter postane suženj kapitalističnega izkoriščanja.

Kapitalizem ruši z vsemi zakonitimi in nezakonitimi sredstvi organiziranje delavstva v razrednih strokovnih organizacijah, ker s tem mu je dana možnost tem bolj jih izkoriščati potom umetnega znižanja plač in podaljšanja delovnega časa ter ima pri tem podporo od strani meščanskih in katolijskih mrtvaških organizacij.

Strokovne organizacije so v težkih časih delavstvu edino zavetišče v boju za obstanek. Kakšne naloge imajo razredne strokovne organizacije?

1. Da so večše v teoretičnih in praktičnih nalogah strokovnih organizacij:
 - a) poznajo narodno gospodarstvo,
 - b) poznajo strokovno gibanje,
 - c) poznajo socialno-politično zakonodajo.
2. Praktično dnevno delo strokovne organizacije se vrši s tem, da se bore:
 - a) za zboljšanje plač, popravo službene pragmatike itd.;
 - b) za skrajšanje delovnega časa;
 - c) za priznanje zaupnikov;
 - d) za kontrolo nad produkcijo;
 - e) za sklepanje kolektivnih pogodb;
 - f) za uvrstitev brezposelnih v produkcijo;
 - g) za razredno vzgojo in zavesti ter disciplino v organizaciji;
 - h) za varstvo dosedanjih pridobitev ter službenega razmerja;
 - i) da organizacija sodeluje pri vseh važnih zakonih, ki se izdelujejo bodisi v parlamentu, v ministru, tovarni, ali v direkcijah;
 - j) da išče stike z drugimi organizacijami, ki stoje na razredno-bojevni podlagi;
 - k) da določa delavske zaupnike v razne delavske institucije, n. pr. delavske zbornice, bolniške blagajne, zavarovalnice proti nezgodam, v provizijski in penzijski sklad itd.
3. Tehnično delo v notranjosti organizacije:
 - a) voditi organizacijo na razredno-zavedni podlagi;
 - b) poznati vse inštanse od sekcijskega dela podružnic do centrale. — Kakšne veze ima centrala, kratka — kakšni so odnosi med savezi in kateremu najvišjemu forumu pripada v državi, v svetu?
 - c) statistika;
 - d) vzgajati zaupnike v razna delavska zastopstva, v to svrhu je treba poljudnih predavanj, diskusij ter strokovnih šol.

Zato je prva dolžnost vsakega željezničarja-delavca, da se organizira.

Organizirani željezničarji, delavci po skladnih in delavnicah so dolžni neprestano zahtevati od neorganiziranih, da pristopijo v organizacijo.

Brez organizacije ni stalnega in dobrega kruha.

Neorganiziran delavec je vedno orodje delodajalca pri znižanju plače ter povišanju delovnega časa.

Velika je zmota nekaterih željezničarjev, ki trdijo, da organizacije ni treba. V slučaju stavke so oni stavekokazi, ki vrše vedoma ali nevedoma zločinstvo nad sodelavci in nad samim seboj, v boju za življenje.

Zato, neorganizirani delavci, vsi do zadnjega v vrste razredno-zavednega delavstva, ki se koncentrirajo v Željezničarski in pravovarstveni strokovni organizaciji Jugoslavije.

M.

Zvezarji in banket.

Zvezarska gospoda je silno nervozna in razburjena, ker smo poročali, da je imela zopet svoj dan v Mariboru. In zakaj? Mi ne vidimo tukaj posebnega povoda za razburjenje, ampak zvezarski vodje najbrže trpe na kakem deliriju. Vzroki tega delirija niso baš težko za uganiti. Mi ne bomo preiskavali, kdo je banket pripravil ali naročil. To je za nas čisto postranska stvar in nismo tudi nobenih oseb imenovali. Ampak ne vemo, zakaj je gospoda sram? Recite raje, da niso vaši vodje bili zraven in da ni sodelovala »Drava«?

Sicer pa eden banket več ali manj, to pri vas ne igra velike vloge. Vi ste vendar organizacija banketov in »kongresov«, kjer se veliko je, pije in pleše. To ste v prvih časih vašega postanka kaj radi na dolgo in široko opisovali in se bahali. Direktor dr. Borko je najbrže z vami silno zadovoljen in pravi, da smo samo mi krivi nezadovoljnosti železničarjev. To pomeni, da mu vi pri vsaki priliki zagotavljate, da je velika masa železničarjev zadovoljna. In to zadovoljstvo je gotovo zopet banket ponovno potrdil. Da ste uradna organizacija, ste že večkrat indirektno sami potrdili. Saj se kaj radi bahate, da vam gospodje vedno in povsod gredo na roko in so z vami silno »ljubeznivi«, medtem ko nam grešnikom ne gredo na roko! Vi imate vse važne stvari v pogled. Vi ste dobili delavski pravilnik v pogled in se je vaš zaupnik v Mariboru dne 23. marca 1925 na shodu pri Čelniku hvalil, češ: mi že imamo osnutek novega pravilnika, medtem ko ga oni drugi nimajo. In zopet se bahate, da imate pragmatiko in v Beogradu so vam vsa vrata odprta. Pa kaj bi naštevati vse to, saj vaše petnajstletno delovanje dovolj jasno govori. Velik »pliv in ugled« živjate navzgor in vse izveste pravočasno in vendar ne preprečite nobene krivice, kaj šč, da bi dosegli kaj boljšega. Kako sodi velika masa železničarjev o vašem delovanju, ste ravno kar dobili jasen migljaj, ki pa bi bil še mnogo bolj jasnejši, če ne bi na prav protizakoniti način vaši kaporijoni, zlasti zunaj na progah, izrabljali uradne moči medtem, ko vam je na drugi strani skušala pomagati direktorjeva okrožnica, kar je poglavje zase. Dolgo je ležala težka in skoro neprodorna megla nad našim ubogim trpinom železničarjem. Toda sedaj se je ta megla dvignila in zvezarske Potemkinove vasi so se pokazale v celi nagoti!

Gosp. Borkotu v kratek odgovor.

Gospod Borko se je rodil najbrže nekje v Istri. Kadar se pri nas izgovori beseda Istra, ve vsakdo, da pomeni to najbolj črno mizerjo. Tam vladajo še prav močno srednjeveške fevdalne razmere. V mnogih krajih je istrska para kolon, ali pa suženj vaškega oderuha. Tu se še komandira, meče kratkim potom na cesto, ali pa celo pretepa. Grofov »oskrbnik« »gabbello« je na grofovskem posestvu bog in vsi drugi ljudje, koloni in delavci so živinčeta. »Zitto!« to je dnevna parola. In g. Borko misli, da je železniški ravnatelj tudi tak »gabbello«, kakoršnega je on videl v Istri. V svoji znani okrožnici je nasul toliko takih lepih izrazov — samo v slovenskem jeziku! — kakoršne rabijo istrski valpiti, da nam moremo brez pridržka priznati spodobnost. Tu kar frčijo na lačno železničarsko paro, kakor iz strojne puške kroglice, same lepe istrske besede kakor: razdorno delo, prozorni nameni, hujskanje, potvarjanje resnice, demagoške fraze, slepo orodje, mračni nameni, brezvestnost gotovih elementov itd., itd.. Od kar smo prečitali to okrožnico, smo res globoko prepričani, da je g. Borko res »pravi prijatelj vsega osobja« in da za železničarje po očetovski skrbi, da jih kdo ne privede »prej ali slej v nesrečo«. Če bi bila pa ta nesreča vendarle neizogibna (za vsak slučaj) pa mu svetujemo, da čimprej objavi rezultate volitev v Čelniško blagajno!

P. S. Omenimo le še mimogrede, da pri nas, v Jugoslaviji, v pokrajini Slovenija, gospodje ravnatelji na železniški železniškemu osobju ponavadi pišejo okrožnice v nekoliko drugačnem tonu in da to osobje potem zvesto vrši svoje težke dolžnosti!

M. Ž.

Rundschau.

(Mitteilungsblatt der I. T. F.)

Die internationale Transportarbeiterbewegung hat in den letzten Wochen eine Reihe erfolgreicher Bewegungen zu verzeichnen. Als hervorragendste sind hierunter hervorzuheben: die Erringung einer Lohnerhöhung im Hafenbetrieb von Hamburg-Altona, Harburg, Lübeck und der übrigen Nordseestädte, sowie der siegreiche Streikabschluß im Fischereibetrieb von La Rochelle. Während die getroffene Neuregelung der Löhne in den deutschen Nordseehäfen ohne Betriebs-einstellung errungen werden konnte, waren die Fischer von La Rochelle zu einem drei Monate dauernden Streik gezwungen, den sie mit einer vorbildlichen Geschlossenheit durchgeführt haben. Der hartnäckige Widerstand der Unternehmer zerbrach schließlich an der gewaltigen Erregung, die sich des Fischervolkes von La Rochelle bemächtigt hatte.

Im Augenblick sind zwei große Konflikte in der Schwebe, die beide früher oder später zu folgenschweren Ereignissen führen können: der Eisenbahnerkonflikt in England und der Eisenbahnerkonflikt in Deutschland. Was den ersten Konflikt angeht, so dürfte sich dieser vor Erreichung eines akuten Stadiums noch eine Weile hinziehen, was nicht zuletzt darauf zurückzuführen ist, daß der erfolgreiche Ausgang des Kampfes im englischen Bergbau, in dem sich Eisenbahner und Transportarbeiter geschlossen um die Bergarbeiterschaft scharten, den Eisenbahngesellschaften vorläufig ratsam erscheinen läßt, einer Machtprobe mit der Arbeiterschaft auszuweichen. Hingegen kann der im deutschen Eisenbahnbetrieb ausgebrochene Konflikt jeden Augenblick in einen Streik umschlagen. Diese Möglichkeit ist auch keineswegs dadurch gebannt, daß die Reichsbahnverwaltung nach dem Scheitern der Schlichtungsverhandlungen im Reichsarbeitsministerium in den Großstädten und einigen weiteren Zentralpunkten von sich aus eine Erhöhung der Schichtlöhne um 5 Pfg. pro Tag angeordnet hat. Dieser Schritt hat im Gegenteil die Empörung der Eisenbahnerschaft noch gesteigert, denn abgesehen von der völligen Unzulänglichkeit dieser Erhöhung, ist diese Maßnahme ohne Mitwirkung der Personalvertretung erfolgt und wird demnach als eine Provokation des Personals aufgefaßt. Es ist auch kein Geheimnis, daß die Reichsregierung die Reichsbahnverwaltung in ihrem Widerstand gegen die von den Eisenbahnerorganisationen gestellten Lohnforderungen stärkt und ihr durch den Mund des Reichskanzlers Luther eine Verständigung geradezu verboten hat. Sollte in dieser Haltung im letzten Augenblick nicht noch eine Änderung eintreten, dann erscheint ein Eisenbahnerstreik in Deutschland unvermeidlich.

STROKOVNI VESTNIK.

Kdo nam krati vozne ugodnosti? Vedno se izgovarja direkcija na Beograd, da je on vsega kriv, Beograd pa zopet na navaden izgovor »nema kredita«. Kdo pa da je pravi krivec, naj se razvdi iz naslednjega. Kakor je znano, so se ukinila izdajanja vozni olajšav za Nemško Avstrijo za delavstvo ter smo vsi obdolžili nemškoavstrijsko upravo, da je ona kriva. Obrnili smo se na našo sorodno organizacijo v Wien v tej zadevi ter dobili naslednji odgovor:

Werte Genossen!

Euer Schreiben Nr. 1/Eb beantwortend teilen wir Euch mit:

Im Mai d. J. wurden der General-Direktion der österr. Bundesbahnen von Belgrad 350 Ansuchen um Fahrbegünstigungen, welche die Bundesbahndirektion Wien Südwest an die Staatsbahndirektion Laibach in Verlaufe von drei Monaten geschickt hatte, unerledigt rückübermittelt mit dem Bemerkten, daß einer so großen Anzahl von Gesuchen nicht stattgegeben werden könne. Daraufhin hat die General-Direktion die Direktionen beauftragt mit der Erledigung der jugoslavischen Ansuchen zu warten und nur in dem Maße Erledigungen vorzunehmen, als österr. An-

suchen von Jugoslawien erledigt zurückkommen. Die General-Direktion hat nach Belgrad um Aufklärung dieses eigenartigen Vorganges geschrieben, eine Antwort ist aber bis nun ausgeblieben. Ebenso blieb ein späteres vor 6 Wochen nach Belgrad abgegangenes Schreiben unerledigt, in welchem von der General-Direktion der österr. B.-B. um Entsendung eines jugoslavischen Vertreters zwecks Klärung und Bereinigung der noch unheilbaren Lage ersucht worden war. Es wäre uns recht, wenn Ihr uns in kürzester Zeit eine wörtliche Abschrift des Zirkuläres 150/VI. aus 1925 der General-Direktion in Belgrad an die Staatsbahndirektion in Laibach im Wortlaut ehestens übermitteln wölltet.

Zum Schlusse teilen wir Euch mit, daß die General-Direktion bei der Durchsicht der Ansuchen konstatiert hat, daß die Mehrzahl der österr. Ansuchen in die Sommermonate fällt, während die jugoslavischen Ansuchen zumeist während der Winterzeit (Theaterzeit) einlangen.

Mit gewerkschaftlichen Grüßen

Unterschrift.

Sodbo o pravih krivcih naj si naredi vsak sam.

Medtem pa je ministarstvo izdalo novo okrožnico, s katero je sploh odvzelo pravico do brzovlaka vsemu delavstvu, a nastavljenec ga dovoljuje le z izrečnim dovoljenjem načelnika na direkciji, kar se pravi, da ga tudi več nimajo.

Sodrug železničarji! Napad na zadnje naše pravice se je začel na celi fronti, obeta se še reakcionarnejša pragmatika, o kateri bomo spregovorili v prihodnji številki.

Iz vrst upokojenecev. — Zavarovanje za starost in onemoglost hočemo! — Poziv vsemu delavstvu Jugoslavije! — Sodrug in sodružice, delavci in delavke! Na javnem shodu železniških upokojenecev je bila predlagana resolucija, ki je točno očrtala vso našo revščino in vse naše zahteve ter se je postavila na stališče, da se morajo za zahteve upokojenecev boriti tudi vsi aktivni železničarji in vse ostalo delavstvo. To stališče je pravilno, ker nas upokojenecev je prvič premalo, da bi si mogli s svojo lastno močjo izvojevati svoje pravice, drugič pa je naše vprašanje vprašanje vsega delavstva, zakaj vsi aktivni delavci bodo postali penzionisti in miloščinarji, če ne bodo prej pomrli od lakote.

Pripravljen je bil tudi poseben oklic, ki je imel namen, da pozove železničarje in vse ostalo delavstvo Jugoslavije v skupen boj za naše zahteve, t. j. uveljavljenje zakona za starost in onemoglost.

Vsled prečudnega nastopa predsednika shoda pa je imenovana resolucija propadla in ker je predsednik svoje lastno kratkotalno odbil tudi nameravani oklic upokojenecev na ostalo delavstvo Jugoslavije, smatramo podpisani železniški upokojeneži za potrebno, da izdamo sledeči poziv:

Delavci in delavke Jugoslavije! Naša beda naj vam posluži za zgled! Ona naj vam pokaže, kaj vas čaka jutri, ako se ne boste pobrigali za svoja stara leta že danes! Ne zabite, da kapitalizem ne da delavcu ničesar sam od sebe in da si mora delavec vsako miloščino in ugodnost priboriti od njega s svojim trdim bojem! Ne zabite tudi, delavstvo mima danes svojih zastopnikov v upravi države, da je vlada v rokah naših delodajalcev in hudih naših nasprotnikov in da velja naš boj samo toliko, kolikoršna je naša moč in kolikor je trdna naša proletarska solidarnost!

Zato pozivljamo vse v Glavnem Radniškem Savezu in Centralnem Radniškem Sindikalnem Odboru Jugoslavije združene strokovne organizacije, kakor tudi Socialistično Stranko Jugoslavije in delavsko grupo okoli Delavsko-kmetškega lista, da takoj postavijo akcijski odbor in pripravijo enotno akcijo vsega delavstva v Jugoslaviji za izvedbo inopoljšanje socialne zakonodaje.

V ta namen naj se določi dan za skupno manifestacijo! Vlada nam je obljubila izvedbo starostnega zavarovanja za leto 1925. Toda kljub tej obljubi do danes še ničesar ne slišimo o kakem pri-

jetku za to izvedbo. Dovolj je našega čakanja! — Zavarovanje za starost in onemoglost hočemo! — Beda nam je prišla do grla! Mi umiramo od lakote in zato ponavljamo: Zavarovanje za starost in onemoglost hočemo!

Ljubljana, dne 13. septembra 1925.

Karl Čenčič l. r., Anton Mozetič l. r., Marcel Zorja l. r., Jože Novak l. r., Ivan Merjašič l. r., Jože Gostič l. r.

Kaj bo z miloščinarji? V eni zadnjih številčk smo priobčili odgovor našega mitra na interpelacijo glede miloščinarjev, v katerem zatrjuje, da je odredil posebno komisijo, ki bo to vprašanje preštudirala, nakar bo on to zadevo definitivno rešil.

Kljub temu, da je to dobro znano direktorji, ako že ni o tem službeno obveščena, pa je za to zaznala iz našega časopisa, vendar upravnih gospodov ne gane beda teh najbolj nesrečnih revežev. Po 30- da celo 40-letni službi kot delavec, ko je njegovo telo vsled naporenega dela in vednega gladovanja popolnoma izmozgano, ko ne more več vsled preslabosti prehrane opravljati posla in zbolí, pride uprava (tista dobrošrčna uprava, ki hoče vsem le dobro) ter mu po šestmesečnem bolovanju odpove 14-dnevno službo ter ga vrže na cesto, vrže obenem z njim bedno družino, vse v direktni pogin. Sedaj naj pa čaka na cesti, kdaj bo minister rešil vprašanje miloščin. Edina pot, ki je odprta njemu in njegovi družini, je beračenje, da se jih kje na cesti usmili policaj ter jim preskrbi par dni brezplačno hrano.

Ali ni drugega izhoda?

Je tu in ga povemo upravi in g. direktorju, da se ga posluži. Taki delavci so si v 40-letnem službovanju pač zaslužili toliko naklonjenosti uprave, da jim podaljša bolezninski rok vsaj za šest mesecev na ta način, da se ti javijo zdrave za par dni, nakar jim zopet teče ponovno bolezninski rok.

V Mariboru je sedaj enemu teh revežev odpovedana z 29. VIII. 1925 14-dnevno služba. Apeliramo na direkcijo, da se posluži gornjega predloga ter obenem urgira v Beogradu rešitev vprašanja miloščinarjev.

Delavski davek. Direkcija je svoječasno odtegovala vsem delavcem prispevke za davek, kar je potem ukinila ter izdala v službenem listu naredbo, da bo ubrane zneske prizadetim delavcem vrnila. Nekako pred tremi meseci je dobilo nekaj delavcev, zlasti v Mariboru, plačilne naloge od davčne oblasti, glasom katerih bi morali plačati davek.

Na našo tozadevno intervencijo pri direktorji je ta odločila, da naj ti delavci pošljejo plačilne naloge potem svojih načelnikov direktorji, ki da bo potrebno ukrenila pri davčni oblasti.

Ostalim delavcem, ki za plačevanje davka ne pridejo v poštev, pa bo, kakor hitro bo to vprašanje rešeno, odtegnjen denar vrnila.

Neljubo pa so bili pretekli mesec presenečeni delavci v Mariboru, ki so menili, da je cela zadeva urejena, ko so dobili od davčne oblasti nove plačilne naloge, z dosti večjimi vsotami, ker so bile prištete 12% zamudne obresti, 4% za opomin itd.

Hiteli so k načelnikom, ti so se obrnili na direktorji, ki je salomonsko odločila, da naj delavci sami plačajo tako povečan davek, direktorja pa jim že enkrat vrnila dotične zneske, ki so jim bili svoječasnno odtegnjeni.

Mislim, da dvakratno plačilo davka se ne more od nobenega državljanja zahtevati, čeprav je tako »sijajno plačilo« železniški delavec.

Obratamo se tem potem na direktorji, da to zadevo čimprej uredi z davčno oblastjo, ostalim delavcem pa, ki jih je več tisoč, takoj vrne za davek odtegnjene prispevke.

Razvedni smo le po koliko odstotkov bo plačala direkcija obresti od odtegnjenih zneskov?

Mnenja pa smo, da je neumestno, da izda uprava celo v svojem službenem listu razne okrožnice, kot je bila ravno okrožnica o povračilu odtegnjenih davčnih prispevkov, ako ji ne misli tudi izpolniti.

Intervencije. Dne 11. septembra 1925 se je vršila pri Direkciji drž. žel. v Zagrebu, pri načelniku saobr. odeljenja intervencija zaradi upeljave 2 prostih dni v mesecu onemu osebju, katero opravljajo 12-24 urnik in sicer kreditniškemu in premikalnemu, kar mu na podlagi čl. 7. § 12. pravilnika pristaja. — G. načelnik je tričlansko delegacijo sprejel in po zaslišanju iste izjavil, da o dveh prostih dnevih v mesecu ni govora, češ, da tudi on nima nobenih prostih dnevov! Glede nočnih doklad in kilometraže je g. načelnik odgovarjal, da tudi v drugih postajah tega nimajo in da kreditne razmere to ne dopuščajo. Svetoval pa je obenem, naj organizacija pošlje delegacijo na ministrstvo saobračaja, katera naj na mestu obrazloži težak položaj uslužbencev ker le ministrstvo je edino kompetentno take zadeve urediti, ukrepati in določiti. — Ko je g. načelniku delegacija pojasnila, da je v večjih dispozijskih postajah prem. in kreditniško osebje deležno teh doklad, se je izrazil, da mu o tem ni nič znanega in še enkrat nasvetoval, da bi se obrnili na ministrstvo. — Po končani intervenciji se je delegacija podala v dotično odeljenje, kjer leži še kakih 300 do 400 prošelj za prevedbe in nastavitve. — O teh zaostalih prošljah čivkajo že vrabci po strehi direkcijskega poslopja čudne melodije in bomo po tozadevnih informacijah imeli priliko vsemu org. železničarstvu ne posebno lepo postopanje obelodaniti. K temu pripominjamo za sedaj le to, da so bili uslužbenci nastavljeni, kateri so imeli po 5 do 8 let službe, dočim se še nahaja v prašnem kotu cel kup prošelj onih, kateri imajo 12—15—20 let službe.

Vlakospremno osebje. — Konferenca vlakospremnega osebja, ki se je vršila v nedeljo dne 27. septembra 1925, je bila zelo dobro obiskana ter je razpravljala in sklepala o naslednjih točkah:

1. Premik in kilometraža.
2. Rezerva v turnusu.
3. Osemurni delavnik in izvozna sezona.
4. Kasarne.
5. Službena obleka.
6. Sestava činov.
7. Pisarniške potrebščine.
8. Službeni vozovi in zavorne ulice.

Intervencija pri direkciji se je vršila 1. oktobra 1925. Poročilo o konferenci in intervenciji prihodnjič.

Postajno osebje. V nedeljo, dne 11. t. m. se vrši konferenca postajnega osebja iz cele Slovenije. Udeležje naj se je zastopniki kreditniškega in premikalnega osebja, svetilničarjev, progovnih čuvajev in paznikov. Dnevni red:

- a) Nova službena pragmatika.
- b) Naše postranske primadležnosti (premikalne doklade itd.).
- c) Razno.

Konferenca se vrši v Ljubljani v Železničarskem domu, Turjaški trg 2, ob 9. uri dopoldne ter naj pridejo delegati podružnic s prvimi vlaki v Ljubljano.

Kaj je z izidom volitev v bolniško blagajno? V nedeljo dne 13. septembra 1925 so se vršile volitve v bolniško blagajno, ki so morale biti končane ob 2. uri popoldne. Osemnajst dni je že preteklo od takrat, pri humanitarnem fondu pa se shajajo in shajajo komisije, ena za drugo šteje in ugotavlja rezultate — se čudi, pa le ne more izdati definitivnega rezultata.

Volilo je 11.535 železničarjev ter so z veliko večino dali zaupnico razredno zavedni organizaciji, ki je z veliko večino zmagała ter dobila po dosedanjih poročilih nad 7000 glasov.

To zavlačevanje od strani uprave vzbuja v nas upravičen sum. Ali morda namerava uprava posnemati svetovnoznane madžarske volitve za časa Tiszovega režima, ko je vlada toliko časa postavljala razne komisije, da je ugotovila toliko glasov, kolikor jih je ona potrebovala za svojo večino?

Upravičeno zahtevamo, da se rezultat volitev takoj objavi, skliče takoj skupščina, da se preda uprava bolniške blagajne v roke dotičnim, katere so izvolili železničarji! Proti nadaljnjemu zavlačevanju od strani uprave najenergičneje protestiramo! — Več glede bolniške blagajne in našega bodočega dela prihodnjič.

Anketa Delavske zbornice.

V nedeljo 27. septembra t. l. se je vršila na iniciativo »Delavske zbornice« v Ljubljani anketa vseh strokovnih organizacij Slovenije. Na anketi se je razpravljalo o vprašanju ujedinjenja razcepljenih strokovnih organizacij.

Naša organizacija je podala naslednjo

DEKLARACIJO.

»Stanje celokupnega delavskega razreda v Jugoslaviji se stalno pogoršava ter izgublja ta razred še one pravice, katere si je tekom več let v težkih in odločnih borbah pridobil.

Temu poslabšanju stanja delavskega razreda je poleg divjih naskokov reakcije vladajočega razreda kriva v prvi vrsti tudi neorganiziranost in razdvojenost delavstva na več sindikalnih organizacij, ki so večkrat trosile svoje moči v medsebojnem boju.

Železničarska strokovna in pravovarstvena organizacija je z odkritim veseljem pozdravila delo za ujedinjenje centralnih strokovnih sindikalnih inštanca, ga vedno s pažnjo spremljala ter vse svoje delovanje usmerila tako, da je ujedinevalno delo ne samo propagirala med člani, ampak ga tudi s svojim stališčem podpirala in pospeševala, kar potrjuje tudi sklep konference v Zagrebu z dne 14. junija 1925, ki se glavi:

Vse zastopane organizacije bodo šle z vsemi silami na delo za ujedinjenje celokupnega delavskega pokreta v Jugoslaviji (G. R. S. in C. R. S. O. J.) v en edinstveni centralni sindikalni odbor.

Železničarska strokovna in pravovarstvena organizacija ter z njo združene ostale železničarske organizacije so ostale in stoje slej ko prej na stališču, da tako ujedinjena železničarska strokovna organizacija, kakor tudi vrhovna centralna sindikalna inštanca mora temeljiti na slednji bazi:

1. Biti razredno bojovna.
2. Stati v organizacijskem delu na stališču demokracije.
3. Priznavati proletarsko solidarnost.
4. Strankarska neodvisnost.

Usmerili smo prvotno svoje delovanje na to, da se ujedini celokupni železničarski pokret, kar je pa izpodletelo »odporu Udruženja jugoslov. nacionalnih železničarjev, Društva strojevodij in Društva žel. činovnikov, ki nočejo priznati razrednega boja. Očividno je, da ti danes s tem podpirajo vladajoči razred, vendar moramo naše delovanje usmeriti tako, da bo tudi ta del proletarijata uvidel velike koristi razrednega strokovnega jedinstva in da ga s časom pridobimo za skupen boj v naših vrstah za zboljšanje naših socialnih in gospodarskih razmer.

Obsojanja vredno pa je stališče Jugoslovanske strokovne zveze, ki je sklicala za danes nekak izredni občni zbor svoje filijale med železničarji »Prometne zveze« ter je s tem korakom ponovno dokazala, da ji ni do ujedinjenja pokreta in do tega, da bi delavstvu pomagala, ampak da hoče še naprej v delavskih vrstah razcep in ločitev, da hoče še naprej nezavedno delavstvo goniti v medsebojni boj v korist kapitala.

Ne moremo se pa tudi popolnoma složiti s taktiko GRS, ki po razcepu CRSOJ v dve frakciji ni podvel potrebnih korakov, da bi pospešil lojalne razgovore z levim delom CRSOJ ter na ta način omogočil, da bi se resnično vršil kongres ujedinjenja pri vsestranski udeležbi ter definitivno likvidiral cepljenje. Pričakujemo, da bo GRS v zadnjem momentu še ukrenil potrebne korake, da se ta naša želja uresniči.

Mi obsojamo tudi desnico CRSOJ, ki je s svojim netaktičnim nastopom povzročila razkol v tej strokovni centrali ter s tem komplicirala akcijo za ujedinjenje strokov. gibanja v Jugoslaviji.

Prepričani smo, da bosta skrajna levica in skrajna desnica v strokovnem gibanju Jugoslavije našle pot, da se bo strokovno jedinstvo izvršilo že na tem kongresu.

Železničarji obsojamo v Sloveniji postavljene nekih akcijskih odborov s strani strokovne komisije in drugih političnih grupacij, katerih delokrog nam ni znan in katerih delovanje vsaka stran po svoje tolmači ter v katerih železničarska organizacija kot številno najmočnejša in strokovno v Sloveniji danes najvažnejša ni zastopana po svojih delegatih.

Železničarska strokovna in pravovarstvena organizacija bo vztrajala na svoji tradicionalni poti za ujedinjenje in pozivlja ves slovenski proletarijat, da pripomore po svojih močeh strokovni enotnosti.

Podrobno poročilo prihodnjič.

DOPISI.

Ptujsko okrožje. Dragi čitatelji in železničarji! Mnogo smo že v Jugoslaviji skusili in dočakali. Že več let smo prosili in se borili za tisto potrebno sredstvo, katero je vsem železničarjem neobhodno potrebno, in to so volitve odbora humanitarnega fonda bolniške blagajne železničarjev. Vsi dobro vemo, da ob priliki takih volitev, katere so približno enake političnim, se vršijo navadno agitacije, posebno kjer je več strank. Enako se je vršilo te dni med železničarji; žalostno, da smo vsi železničarji in se vendar med njimi najdejo gospodje raznovrstnih kategorij in prihajajo posebno med delavce s svojimi sladkimi obljubami in jih nagovarjajo za katero stran-ko imajo dne 13. t. m. glasovati, da podrejo nered, kateri vlada pri bolniški blagajni. Sedaj, ob priliki volitev, so prišli tudi taki ljudje agitirati med delavce, kateri so radi prevedbe visoko povzdignjeni, in se ob drugih prilikah sramujejo občeati z delavci. Prišli so in rekli, »delavci, ako ste zavedni železničarji, dne 13. t. m. si lahko s pošteno volilno listo odpravite nered, kateri vlada sedaj pri bolniški blagajni, tega nereda so pa krivi tisti delavci, kateri se poslužujejo političnih organizacij, katere trosijo vaš denar bolniške blagajne za industrijske delavce, raznovrstne suštarje, kovače, mizarje, zidarje itd. Vprašali bi te gospode, ali ni enakih profesionalistov najti tudi med železničarji, ali niso tudi ti — ljudje? Take ljudi pošilja te dni zveza nacionalnih železničarjev. To je njihova stanovska organizacija, katera dela le na papirju za vse ljudi, po svojem smislu pa samo za sebe in za nekatere. One organizacije, katere delajo za vse ljudi, kakor so rokodelci in delavci in čustarji, so pa politične, komunistične in kdo ve kaj vse. Kdo pa je vladal do sedaj pri tem fondu? Niso gospodarili tudi člani zveze? V to stran-ko se vmešavajo taki nastavljeni, kateri morajo cele dneve občeati z delavci in jim takorekoč grozijo, ako ne gredo za njimi ter tako vplivajo na nezavedne. Mi pa vam svetujemo, če ne storite temu konec, bomo poskrbeli za koga se izdajejo predpisi, ali samo za delavce ali za vse železničarje. Saj se navadno delavcem predbacivajo predpisi, za vsako minuto se gleda. Ali tudi zavedni delavci se bomo enkrat zdravili in poskrbeli, kake predpise izdaja ljubljanska direkcija in kako točno opravljajo ti nevhvaležni svojo službo. Te vrste uslužbencev se baharijo po novi naredbi kot poduradniki z nad sto procentov višjo plačo kot delavci. To imate, delavci, za plačilo, potem pa še njim le pomagajte naprej, mi zavedni pa bomo pošteno vrnili kar se nam posojuje. Tak prijetelji so tudi delavcem nekateri progovni pazniki, kateri so za svojo službo dobro plačani pa njim še ne zadostuje; onim pa, kateri stojijo v naših vrstah, njim častitamo za njihovo sodelovanje z nami. Častitali bi tudi za vrlo agitacijo za Zvezo nac. želez. nekemu gospodu iz ptujkega okrožja, pred katerim je zavladal prejšnje leto mir, posebno progovni delavci so ga redko videli, niti dandanes se kaj rad ne sprehaja po progah; sedaj pa, ko so se zblížale volitve, se ni vozil s svojim paradnim vozičkom, ampak z osebnimi vlaki, pa ne samo enkrat na dan. Ta bi pač paradiral za kakega kontrolorja. Ob drugi priložnosti kaj več. — Opazovalec.

Potujoče občinstvo — pozor! Čeprav sem strojevodja državne železnice ter bi moral varovati službeno tajnost, vendar prosim, da »Org. železničar« priobči naslednje moje svarilo potujočemu občinstvu, ki se vozi v Zagreb, Beograd ali pa nazaj čez Brežice. — Kak poldrugi kilometer izven postaje Brežice je čez potok most, ki je že od marca meseca letos popolnoma razbit in je že iz varnostnih ozirov nujno potreben popravljen. Že šest mesecev stoji tam znamenja za počasno vožnjo in morebiti misli direkcija, da se bo kar samo popravilo. Ako pa se bo zgodilo kako iztirjenje, bo

uprava takoj klicala »višjo silo« na pomoč. Stojimo pred zimo in če se ne bo inž. Kriek hitro pobrigal, mostu letos ne bo mogče popraviti. Potujočemu občinstvu povem, da sem se že dal zavarovati zoper nezgodo in kdor namerava potovati z vlakom po tej progi, naj stori isto.

Razmere v železniških stanovanjskih hišah ob Resljevi cesti v Ljubljani. — Kljub številnim pritožbam na direkcijo državnih železnic in mestnemu fizikatu v Ljubljani zaradi nečuvnega nereda v higijeničnih ozirom v omenjenih hišah, niso te oblasti še našle časa, da bi se tozadevno kaj ukrenilo. Hišniki zane-marjajo svoje dolžnosti in ne posvečajo nikake pažnje v higijeničnih ozirom. Snaga v teh hišah je pod vsako kritiko. Stanovalci morajo plačati hišnike za njih brezdelje in imamo v hiši št. 27 celo dva hišnika, od katerih noče nobeden slediti svojim dolžnostim. Koridorji v teh poslopjih in prostori okoli hiš so slični hlevom s precejšnjimi kupi nesnage. Radovedni smo, kdaj bo naša drugače zelo rigorozna in natančna ljubljanska direkcija se zganila in glede čistoče kaj ukrenila.

Vprašanje direkcije. V Ljubljani obstoji nekako skladišče živil, kateremu načeluje g. Planinšek! Vprašamo, ali obratuje to skladišče z državnim ali s privatnim denarjem? Ali je res, da ima to podjetje naloženih v Kreditnem zavodu lepe vsote denarja, baje 3 milijone? Ako je to res, vprašamo, čigav je ta denar? Ali je od g. Planinška? Ali je od uprave? Ali je od železničarjev? — Ako je od g. Planinška, kako pride direkcija od tega, da dá za to skladišče na razpolago svoje prostore in da plačuje iz državnega denarja g. Planinška in ostalo osebje? Ali je ta firma sploh protokolirana? — Ako to ni res in je dotični denar last uprave (državne), kako to, da se razpolaga z njim brez odobrenj mestne kontrole? Kdo odgovarja za poslovanje? — Ako pa je denar last železničarjev, ki so ga spravili skupaj s tem, da so nakupovali v aprovizaciji živila, ter predpostavljajo ta znesek čisti dobiček od prometa, vprašamo, kdo je pooblastil posamezno osebo, da s tem denarjem upravlja? V tem poslednjem slučaju pripade železničarjem kontrola. — Pričakujemo odgovor na to vprašanje ter se bomo potem zopet povrnili k stvari! Upamo, da se to ne bo smatralo za »demagogijo«.

RAZNO.

Podpore in posmrtnine »Železničarske strokovne in pravovarstvene organizacije«.

Od 1. oktobra 1924 do 1. junija 1925 je organizacija izplačala na podporah in posmrtninah svojim članom	Din 14.400.—
Od 1. junija 1925 do 15. avgusta 1925 pa je izplačala:	
Golež Jak., Grobelno podpora	Din 300.—
Ferk Alojz, Zalag, podpora	Din 300.—
Ferk Alojz, Zalag, posmrtnina po ženi	Din 500.—
Zaman Alojz, Zalag, podpora	Din 500.—
Sajevic Ivan, kurilnica Ljubljana II, podpora	Din 500.—
Borštnar Franc, Ljubljana I, podpora	Din 200.—
Mavec Anton, Borovnica, podpora	Din 200.—
Skupno	Din 16.900.—

Iz uredništva. Vkljub povečanju lista nam vedno primanjkuje prostora in nas spravlja v velike zadrege, zlasti sedaj pred kongresom, ko je neobhodno potrebno, da pišemo o predstojećem kongresu. Dopisi od podružnic, ki nam prihajajo, morajo vsled tega trpeti, kar pa bo po kongresu zopet spravljeno v pravi tir. Enako se bodo poročila o intervencijah od prihodnje številke dalje redno priobčevala. Do takrat prosimo, da to upoštevate. Treba bo misliti, da se list začne izdajati trikrat na mesec.

DELAJSKO PEVSKO DRUŠTVO »CANKAR«

priredi v nedeljo, dne 4. oktobra 1925 v prostorih »Železničarske doma« na Turjaškem trgu št. 2

TRGATVENO VESELICO

Na sporedu je: trgatov, ples, šaljiva pošta. Godba zanimiva. Petje. — Začetek ob 4. uri popoldne. — Sprevod viničarjev in župana gro iz Most v Siško in od tam skozi Ljubljano na Turjaški trg. — Sodrug, pripeljite svoje sodružice. Sodružice, pripeljite svoje sodruge. VESELICNI ODBOR.